

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci

žalobce: **M. T.**

zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovaný: **Ministerstvo dopravy**
nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 28. 1. 2022, č. j. MD-3471/2022-160/3, sp. zn. MD/3471/2022/160,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou dne 7. 3. 2022 u Městského soudu v Praze (dále též „soud“) domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 28. 1. 2022, č. j. MD-3471/2022-160/3, sp. zn. MD/3471/2022/160 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 11. 11. 2021, č. j. MHMP 1837626/2021, sp. zn. S-MHMP 957923/2021 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci odňato řidičské oprávnění skupiny B podle § 94 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění do 31. 12. 2021 (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), neboť nesplňoval při udělení řidičského oprávnění podmínku odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel uvedenou v § 82 odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích.

II. Napadené rozhodnutí

2. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce v celém rozsahu dne 26. 11. 2021 odvolání, které bylo prvostupňovému orgánu doručeno téhož dne.
3. V odvolání žalobce namítal, že dokazování ve správním řízení bylo třeba opírat o konkrétní důkazy, nikoliv domněnky a dedukce. Vyčítal prvostupňovému orgánu, že neprovedl žádné vlastní dokazování, kdy nevyslechl žalobce ani zkušebního komisaře a vystačil si pouze s videozáznamem z průběhu testu, který neprokazuje, že by zkušební komisař žalobci nedovoleně radil. Z videozáznamu bylo dle žalobce možné seznat jen gestikulaci, kterou nelze bez dalšího označit za projev podvodného jednání. Protiprávní jednání nedokládala ani přítomnost zkušebního komisaře v blízkosti žalobce. Podle názoru žalobce tak měl prvostupňový orgán pokračovat před vydáním prvostupňového rozhodnutí v dalším dokazování, přičemž aplikovaným postupem nenaplnil požadavky ustanovení § 3 správního řádu.
4. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve stručně zrekapituloval průběh řízení před prvostupňovým orgánem, shrnul odvolací námitky žalobce a konstatoval obsah odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.
5. Žalovaný se plně ztotožnil se závěrem prvostupňového orgánu v tom, že zkouška z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel v době udělení řidičského oprávnění pro skupinu B nebyla žalobcem získána v souladu se zákonem, což je jednoznačně prokázáno podnětem ze dne 23. 6. 2021 a videozáznamem průběhu zkoušky, na němž je zachycen celý krajně nestandardní průběh testu žalobce. Žalovaný doplnil, že se nejednalo pouze o přítomnost zkušebního komisaře u žalobce, ale především o jejich zjevnou vzájemnou interakci, ze které vyplývá kontrola zkušebních otázek a odpovědí na ně ze strany zkušebního komisaře.
6. Za takto zjištěného skutkového stavu prvostupňový orgán podle žalovaného nepochybil, když neprovedl další dokazování (výsledkem zkušebních komisařů či žalobce). Žalovaný poukázal na rozpor mezi svědeckou výpovědí žalobce v trestním řízení, kde žalobce uvedl, že *„Zkušební komisař seděl a k nikomu z nás nepřistoupil.“* a obsahem pořízeného videozáznamu, z něhož je zřejmý pravý opak. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2015, č. j. 8 As 29/2015 – 40, podle kterého je rozhodující, aby správní

orgán zjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž zásadu materiální pravdy a zásadu vyšetřovací je třeba vykládat s ohledem na korektiv v podobě procesní ekonomie, žalovaný uzavřel, že v daném případě nebylo zapotřebí provádět žádné další dokazování, neboť skutkový stav věci byl již dostatečně zjištěn a žalobcem navrhané důkazy by do věci nevnesly žádné nové poznatky.

7. K žalobcem namítané nemožnosti provádět dokazování úředními záznamy odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 As 114/2017 – 26, ve kterém Nejvyšší správní soud došel s odkazem na usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. III. ÚS 1838/14, k závěru, že závěry o absolutní nepřípustnosti úředního záznamu jakožto důkazu jsou již dnes překonané. Další dokazování je potřebné provádět pouze v případě, kdy vzniknou důvodné pochybnosti o správnosti výroku o vině nebo trestu. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud výslovně připustil, že úřední záznam může být použit jako důkazní prostředek, nemůže však být důkazním prostředkem výlučným. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2017, č. j. 2 As 287/2016 – 23, pak vyplývá, že pokud neexistují důvodné pochyby o zjištěném skutkovém stavu a další dokazování by jen potvrzovalo okolnosti osvědčené předchozím dokazováním, je takové dokazování nadbytečné. K tomu žalovaný doplnil, že ani v posuzované situaci nevycházel prvostupňový orgán pouze z úředního záznamu, ale také z videozáznamu průběhu zkoušky, na němž je jednoznačně zachyceno, že žalobce podváděl při testu z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, shodně jako je uvedeno v úředním záznamu. Žalovaný dále poukázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. III. ÚS 1319/17, podle něhož je výslech policistů, kteří provedli určitý úkon při získávání důkazních prostředků v přestupkovém řízení, neobvyklý, přičemž jako důkazní prostředek postačuje samotný jimi vyhotovený úřední záznam. K výsledkům policistů se přistupuje jen tehdy, pokud úřední listiny obsahují nedostatky nebo nejsou v souladu s dalšími důkazními prostředky. Úřední záznamy totiž mimo jiné nahrazují výpovědi zasahujících policistů, kteří by již s odstupem času nemuseli být schopni jednotlivé přestupky identifikovat a vzájemně od sebe odlišit.
8. K požadavku samostatného vypracování testů odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 7. 2018, sp. zn. 8 Tdo 127/2018, kde se soud zabýval trestněprávními následky podvádění u takových zkoušek, a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 As 80/2014 – 40, kde se soud zabýval situací, kdy držitelka řidičského oprávnění pozbyla odbornou způsobilost, resp. nikdy ji řádně nenabyla, neboť test odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel za držitelku zčásti vyplnil učitel autoškoly.
9. Ze shora uvedených důvodů žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

III. Žaloba

10. V rámci žaloby žalobce nejdříve stručně shrnul dosavadní průběh řízení před správními orgány. *První žalobní námitkou* žalobce namítal, že úřední záznam zachycující interpretaci situace policejním orgánem nemá důkazní charakter. K tomu žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1As 34/2010 – 73, č. 2208/2011 Sb. NSS, podle něhož úřední záznamy plní funkci toliko předběžné informace, kterou je potřeba potvrdit či vyvrátit dalším dokazováním. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1As 96/2008 – 115, č. 1856/2009 Sb. NSS, podle kterého úřední záznam, který je jen jakousi předběžnou informací o věci, jako důkazní prostředek sám o sobě ani v kombinaci s doznáním obviněného nemůže obstát, přičemž ani doznání nezabývá správní orgán povinnosti zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Správní orgán se přitom nemůže spokojit s minimem podkladů v podobě úředních záznamů a doznání a upustit od dalšího dokazování jen proto, že tyto podklady nejsou vzájemně v rozporu.

11. *Druhou žalobní námitkou* žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, prvostupňový orgán ani žalovaný své pochybnosti o průběhu zkoušky z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, vykonané žalobcem, nepotvrdili skrze vlastní dokazování, když nevyslechli osoby konající zkoušku a neučinili žádné vlastní úkony směřující ke zjištění skutkového stavu. Žalobce uvedl, že bez prokázání toho, zdali zkušební komisař v průběhu zkoušky s žalobcem vůbec mluvil, případně o čem spolu komunikovali, jsou zaznamenané pochybnosti k prokázání skutkového stavu nezpůsobilé. Žalobce se proto s odkazem na judikaturu Ústavního soudu (nález sp. zn. III. ÚS 733/01 ze dne 6. 2. 2002 a nález sp. zn. III. ÚS 398/97 ze dne 4. 6. 1998) dovolával aplikace zásady *in dubio pro reo* s tím, že ani vysoký stupeň podezření není sám o sobě s to vytvořit zákonný podklad pro odsuzující výrok. Sankční řízení podle žalobce vyžaduje ten nejvyšší možný stupeň jistoty, který je možno od lidského poznání požadovat, alespoň v míře prokazující tvrzené skutečnosti mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost (viz nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 335/05 ze dne 6. 6. 2006).
12. Z důvodů shora uvedených se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí v celém jeho rozsahu.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 13. 4. 2022 po stručném shrnutí dosavadního průběhu správního řízení k věci uvedl, že žalobní námitky se nijak neliší od námitek odvolacích, s nimiž se zevrubně vypořádal v napadeném rozhodnutí, na jehož obsah odkázal.
14. Žalovaný závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Jednání před soudem

15. Při ústním jednání dne 13. 12. 2023 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích.
16. Žalobce odkázal na písemné odůvodnění žaloby a navrhl, aby soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.
17. Žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu stejně jako ve skutkově obdobných věcech - např. sp. zn. 8A 81/2022, 9A 100/2022 nebo 14A 68/2022 - pro nedůvodnost zamítnul.
18. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vyšel soud z podkladů obsažených v předloženém spisovém materiálu, které pro posouzení skutkového a právního stavu v této věci shledal plně dostatečnými. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

19. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou podle § 65 odst. 1 s. ř. s. a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Soud neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení, které by bránily jeho přezkoumání v rozsahu uplatněných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84), ani jiné vady, které je povinen zkoumat z úřední povinnosti. Proto přistoupil k samotnému přezkumu napadeného rozhodnutí.
21. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí relevantní skutečnosti.
22. Z protokolu testu číslo: 2020-05-000531-00105Z-00019 k opakované zkoušce (Test ke zkoušce k získání řidičského oprávnění 2020-02-000531-00105Z-00028) ze dne 7. 5. 2020 vyplývá, že žalobce v písemném testu pro získání řidičského oprávnění skupiny B prospěl, neboť dosáhl 45 bodů z maximálního počtu 50 bodů, což představuje 90 % úspěšnost, přičemž ke složení testu byla stanovena dolní hranice úspěšnosti 85 %.
23. Z protokolu o výsledku svědka - žalobce Policií České republiky, Obvodním ředitelstvím policie Praha IV., Služby kriminální policie a vyšetřování, 1. oddělení hospodářské kriminality ze dne 6. 4. 2021, č. j. KRPA-321049-170/ČJ-2020-001491-DOŽ, vyplývá, že v průběhu eTestu bylo v učebně MÚ Varnsdorf cca deset lidí, přičemž žalobce seděl v zadní lavici. Zkoušky byly vykonávány na počítači. V učebně byli přítomni dva komisaři. Na otázku policejního orgánu, zda v rámci zkoušky – eTestu zkušební komisař k žalobci přistoupil, žalobce výslovně odpověděl, že *„Zkušební komisař seděl a k nikomu z nás nepřistoupil. Nikdo mi s otázkami ani nepomáhal, ani je před vyhodnocením nekontroloval.“*
24. Na základě podnětu k zahájení řízení o odnětí řidičského oprávnění žalobci vyhotoveného Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje ze dne 23. 6. 2021, č. j. KRPU-81861-170/ČJ-2021-040281 (dále jen „podnět“), zahájil prvostupňový orgán s žalobcem řízení o odnětí řidičského oprávnění skupiny B, o čemž byl žalobce vyrozuměn přípisem ze dne 28. 7. 2021, č. j. MHMP 1137877/2021, který mu byl doručen dne 3. 8. 2021. Žalobce byl citovaným přípisem současně vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí.
25. Podnět obsahuje mj. informaci o tom, že žalobce skládal zkoušku z odborné způsobilosti na Městském úřadu Varnsdorf dne 7. 5. 2020 v čase od 09:14:42 do 09:27:30, kdy se jednalo o zkoušku k získání řidičského oprávnění pro skupinu B. Podle kamerového záznamu sedí žalobce v poslední lavici vpravo blíže ke dveřím. Z kamerového záznamu je zřejmé, že komisař žalobci v čase od 09:23:35 do 09:27:30 test kontroluje.

26. Dne 11. 11. 2021 vydal prvostupňový orgán rozhodnutí č. j. MHMP 1837626/2021, kterým rozhodnul o odnětí řidičského oprávnění skupiny B žalobci, neboť ten při udělení řidičského oprávnění nesplňoval podmínku odborné způsobilosti podle § 82 odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích. V odůvodnění prvostupňový orgán uvedl, že řidičské oprávnění skupiny B bylo žalovanému uděleno dne 14. 5. 2020 (respektive dne 5. 6. 2020 v souladu s § 151 správního řádu). Na základě podnětu vydaného Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje ze dne 28. 6. 2021 (*kde patrně došlo k chybě v psaní, neboť z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že prvostupňový orgán měl na mysli podnět ze dne 23. 6. 2021 – poznámka soudu*) bylo zjištěno, že doklad o odborné způsobilosti byl žalobcem získán v rozporu se zákonem, když ze zaslaných podkladů, konkrétně výsledku žalobce a videozáznamu o průběhu zkoušky, vyplynulo, že zkoušku z předpisů o provozu na pozemních komunikacích a zdravotnické přípravy žalobce nevykonal samostatně. K námitkám právního zástupce žalobce, podle kterého úřední záznam Policie ČR nemá důkazní charakter a podle kterého z kamerového záznamu nevyplývá, že by zkušební komisař účastníkovi v průběhu testu radil, přičemž namítal také skutečnost, že není prokázáno, že osoba zachycená na záznamu v blízkosti komisaře je žalobce, prvostupňový orgán uvedl, že ke kontrole testu a opravě špatných odpovědí došlo ze strany zkušební komisaře u všech osob účastnících se této zkoušky. Osobu žalobce pak identifikoval i oproti ostatním účastníkům odlišný čas ukončení zkoušky. Ke kontrole testu žalobce ze strany zkušební komisaře mělo dojít v čase od 09:23:35 do 09:27:30 hodin. Zkušební komisař stál po levé straně žalobce, žalobce se na zkušební komisaře opakovaně díval a zkušební komisař vůči žalobci gestikuloval. Žalobce tedy do protokolu o výsledku svědka neuvedl pravdu, když vypověděl, že zkušební komisař v průběhu testu seděl a k nikomu nepřistoupil. Skutečnost, že jde o žalobce, je pak videozáznamem prokazována minimálně dvakrát, neboť jej zkušební komisař v čase 09:27:54 jménem vyzval k tomu, aby si došel pro výsledky testu, přičemž žalobce na tento podnět adekvátně zareagoval. Prvostupňový orgán tak měl za prokázané, že zkouška z odborné způsobilosti nebyla žalobcem získána v souladu se zákonem a proto přistoupil k odnětí řidičského oprávnění žalobci.
27. Proti prvostupňovému rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno dne 16. 11. 2021, podal žalobce odvolání datované dne 26. 11. 2021, které bylo prvostupňovému orgánu doručeno téhož dne (viz shora body 2 a 3).
28. Soud vyšel z následující právní úpravy.
29. Podle § 3 správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, *[n]evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*
30. Podle § 50 odst. 1 správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, *[p]odklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.*
31. Podle § 94 odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích, ve znění do 31. 1. 2022, *[p]říslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností řidičské oprávnění odejme, pokud jeho držitel nesplňoval při udělení řidičského oprávnění podmínky uvedené v § 82; v případě*

nesplnění podmínky uvedené v § 82 odst. 1 písm. d) se řidičské oprávnění neodejme, pokud v řízení vyjde najevo, že držitel řidičského oprávnění již tuto podmínku splňuje.

32. Podle § 97 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, ve znění do 31. 1. 2022, *[p]říslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností v rámci řízení o omezení nebo odnětí řidičského oprávnění nařídí držiteli řidičského oprávnění, aby se ve stanovené lhůtě podrobil přezkoušení z odborné způsobilosti podle odstavce 2, vyjdou-li najevo skutečnosti důvodně nasvědčující tomu, že držitel řidičského oprávnění pozbyl částečně nebo zcela odbornou způsobilost.*
33. Podle § 82 odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích, ve znění do 31. 1. 2022, *[ř]idičské oprávnění lze udělit pouze osobě, která je odborně způsobilá k řízení motorových vozidel.*
34. S ohledem na shora uvedené soud o věci uvážil následovně.
35. Obsahem *první žalobní námitky* je tvrzení, že úřední záznam zachycující interpretaci situace policejním orgánem lze podle žalobce považovat jen za ryze nedůkazní podklad.
36. Žalobce v rámci své argumentace poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 34/2010 – 73 ze dne 9. 9. 2010, č. 2208/2011 Sb. NSS, s tím, že úřední záznamy plní funkci toliko předběžné informace, kterou je potřeba potvrdit či vyvrátit dalším dokazováním. Podle citovaného rozsudku *„[v]ýznam úředního záznamu o podaném vysvětlení dle § 61 zákona o Policii spočívá v přestupkovém řízení v tom, že na jeho základě si může správní orgán předběžně vyhodnotit význam případné svědecké výpovědi dané osoby z hlediska skutečností, které je třeba v konkrétním řízení o přestupku prokazovat. Při samotném výsledku svědka (obviněného) však nesmí být úřední záznam o podaném vysvětlení čten namísto výpovědi svědka (obviněného), slouží pouze jako informační zdroj pro formulaci otázek kladených správním orgánem svědkovi směřujících k podrobnému objasnění skutečností obsažených v úředním záznamu. Na podkladě odpovědí na tyto otázky pak může být posouzena věrohodnost jeho výpovědi. V případě rozporů mezi výpovědí a obsahem úředního záznamu však na to může být daná osoba výslovně dotázána. V přestupkovém řízení totiž není třeba dovést zákaz použití úředních záznamů o podaném vysvětlení tak daleko jako v řízení trestním (srov. [28] bod shora), a to zejména s ohledem na menší formálnost přestupkového řízení a na obecně významnější roli úředních záznamů o podání vysvětlení v iniciaci tohoto typu řízení. [...] Správní orgán I. stupně postupoval v rozporu se zásadou bezprostřednosti a ústnosti řízení o přestupku. Jeho postup nemůže být opodstatněn ani hlediskem procesní ekonomie. Ostatně v tomto konkrétním případě byli svědci předvoláni k výsledku, takže jediná úspora mohla spočívat v tom, že výsledky svědků byly o několik málo minut kratší, než kdyby svědkové podali spontánní výpověď na místo přečtení úředního záznamu. Především však správní orgán I. stupně tímto postupem obešel zákaz použití úředního záznamu o podaném vysvětlení v přestupkovém řízení (srov. § 137 odst. 4 správního řádu a zejména pak nálezn. sp. zn. III. ÚS 190/01, cit. v bodě [32] shora). Tyto nedostatky nemohly být sanovány tím, že správní orgán umožnil žalobci klást svědkům otázky a vyjádřit se k jejich výpovědi. Výsledky svědků N. a K. byly provedeny v rozporu se zákonem a představují vadu řízení. V situaci, kdy tyto výsledky jsou stěžejním důkazním materiálem, má tato vada vliv na zákonnost správního rozhodnutí.“*

37. Závěry z žalobcem uvedeného rozsudku však není možné bez dalšího aplikovat na zde posuzovaný případ, kdy úřední záznam v podobě podnětu k zahájení správního řízení sloužil primárně jako zdroj informací pro prvostupňový orgán, nikoliv jako substitut svědecké výpovědi. Na podnět k zahájení správního řízení není možné bez dalšího hledět jako na úřední záznam o podaném vysvětlení.
38. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 As 114/2017 – 26, na který odkazoval v napadeném rozhodnutí žalovaný, úřední záznam může být použit jako důkazní prostředek, nemůže však být důkazním prostředkem výlučným. Tento závěr byl Nejvyšším správním soudem dále potvrzen a upřesněn např. v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49, podle kterého: *„Nejvyšší správní soud však již dlouhodobě konstantně judikuje, že úředním záznamem a oznámením přestupku nelze ve správním řízení samostatně provádět dokazování (viz například rozsudky ze dne 22. 1. 2009 č. j. 1 As 96/2008-115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, či ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, publ. pod č. 2208/2011 Sb. NSS). Jedná se sice o podklady rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, avšak jde o takové podklady, které slouží správnímu orgánu spíše pouze k určení směru dokazování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 3 As 155/2016-34). Pokud při provádění úředního úkonu nebyl proveden audio/vizuální záznam a okolnosti jeho provádění jsou zpochybňovány, zásadním důkazem o skutkovém stavu věci jsou obvykle svědecké výpovědi osob, které se tohoto úkonu osobně zúčastnily, zejména úředních osob-zde zasahujících strážníků. V případech tvrzení proti tvrzení proto musí rozhodující orgán vždy vyslechnout ony úřední osoby jako svědky (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30) a nesmí se spokojit jen s oznámením o přestupku a s úředním záznamem. [...] V obecné rovině lze přisvědčit názoru krajského soudu, že úřední záznam je možné použít jako důkazní prostředek (správně spíše jako podklad pro rozhodnutí) za podmínky, že skutkový závěr nespočívá pouze na něm. Je však nutno dodat, že krajský soud tento závěr plynoucí z judikatury Nejvyššího správního soudu značně dezinterpretoval, když toliko uzavřel, že [ú]řední záznam však v dané věci nebyl jediným podkladem pro vydání žalovaného rozhodnutí, důkazy byly provedeny rovněž oznámením přestupku a zejména fotodokumentací. V tomto směru je nutno dát za pravdu stěžovateli, že judikaturu, podle které může být úřední záznam o spáchání přestupku důkazem, avšak nikoliv jediným, je možné vykládat výhradně tak, že nesmí být jediným důkazem k dokazované skutečnosti. Uvedenou podmínku nelze generalizovat v tom smyslu, že úřední záznam (resp. oznámení přestupku) lze užít jako důkaz vždy, když jsou podkladem rozhodnutí i důkazy jiné. Podstatné je, aby úřední záznam nebyl jediným důkazem ve vztahu k určité skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci.“* (zvýraznění doplněno soudem)
39. Skutečností významnou pro zahájení řízení ve smyslu § 94 zákona o provozu na pozemních komunikacích je pak s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3As 80/2014 – 40, to, že ve smyslu § 97 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích vyšly najevo skutečnosti důvodně nasvědčující tomu, že držitel řidičského oprávnění pozbyl částečně nebo zcela odbornou způsobilost, respektive ji v první řadě nikdy nenabyl.
40. Taková skutečnost se z úředního záznamu, respektive podnětu, v nyní projednávaném případě podává. Pro rozhodnutí ve věci je pak zásadní, zda bylo v průběhu správního řízení prokázáno, že žalobce pozbyl, resp. nikdy nenabyl odbornou způsobilost. Podle obsahu spisového materiálu soud ověřil, že v posuzované situaci nevycházel prvostupňový orgán pouze z úředního záznamu, ale také z videozáznamu, který zachycuje průběh zkoušky -

eTestu, která v případě žalobce trvala podle údajů o jejím průběhu od 09:14:42 do 09:27:30. Pořízený videozáznam konkrétně zachycuje skutečnost, že v době průběhu testu v čase od 09:23:35 do 09:27:30 zkušební komisař stojí u osoby sedící v učebně v zadní lavici vpravo (blíže ke dveřím), v průběhu testu se tato osoba na zkušebního komisaře opakovaně dívá a reaguje na jeho gestikulaci v podobě pokynů rukou a ukazování prstem na monitor počítače. Tato osoba, která seděla v zadní lavici vpravo, se následně, jak ostatně vyplývá i z napadeného rozhodnutí, sama identifikovala jako žalobce, když na výzvu zkušebního komisaře, který v čase 09:27:54 vyvolal žalobcovo jméno, pozitivně reagovala tak, že vstala a za zkušebním komisařem došla.

41. V posuzovaném případě tak nešlo o situaci tvrzení proti tvrzení, neboť z videozáznamu dostatečně zřetelně vyplývají skutečnosti rozhodné pro rozhodnutí správních orgánů ve věci. Žalovaný byl oprávněn užít jakéhokoli důkazního prostředku, který je vhodný ke zjištění skutkového stavu věci a jež byl získán v souladu se zákonem.
42. Soud na tomto místě připomíná ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu, podle něhož lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.
43. V daném případě byl kamerový záznam z učebny, v níž žalobce zkoušku – eTest vykonal, získán policejním orgánem v souladu se zákonem. Policejní orgán tento důkazní prostředek předal spolu s protokolem o výsledku svědka (žalobce) a podnětem k zahájení správního řízení prvostupňovému orgánu. Pokud mohou být podle § 50 odst. 1 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí podklady od jiných orgánů veřejné moci (tedy nepochybně i od policejního orgánu), nelze dospět k jinému závěru, než že důkazní prostředky opatřené v souladu se zákonem policejním orgánem a jím předložené žalovanému správnímu orgánu jsou důkazními prostředky, kterými lze provést ve správním řízení důkaz.
44. To, že v průběhu testu došlo k interakci mezi zkušebním komisařem a žalobcem, a že žalobce v důsledku toho nenabyl odbornou způsobilost, neboť zkoušku nesložil sám, tak nevyplývá jen z úředního záznamu, ale také z videozáznamu o průběhu zkoušky. Skutečnost významnou pro rozhodnutí věci tak kromě úředního záznamu doplnil i jiný, podle názoru soudu zásadnější, důkaz, který prvostupňový orgán a žalovaný provedli a vyhodnotili tak, že žalobce nenabyl odbornou způsobilost, respektive ji neprokázal tím, že by zkoušku složil sám bez pomoci zkušební komisaře.
45. Nad rámec žalobní námitky pak soud doplňuje, že prvostupňový orgán a žalovaný byli oprávněni jako důkaz ve správním řízení využít také protokol o výsledku žalobce v postavení svědka v trestním řízení ze dne 6. 4. 2021, č. j. KRPA-321049-170/ČJ-2020-001491-DOŽ. Žalobce v něm uvedl, že v průběhu testu zkušební komisař seděl a k nikomu ze zkoušených nepřistoupil. Ačkoliv žalobce byl poučen o povinnosti vypovědět úplnou pravdu a nic nezamlčet a o následcích křivé výpovědi podle ustanovení § 101 odst. 1 trestního řádu, jeho výpověď neodpovídá skutečností zjištěným z videozáznamu o průběhu zkoušky.
46. Možnost využití důkazů získaných v trestním řízení i v řízení vedeném správním orgánem ostatně připustil i Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs

24/2007 – 119, a ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 Afs 19/2009-57. I když se tyto rozsudky vztahují k daňovému řízení a jinému skutkovému stavu, lze z nich dovodit, že obecně je možné ve správním řízení použít jako podklad rozhodnutí i důkazy získané v souladu se zákonem v řízení trestním.

47. Také v rozsudku ze dne 17. 5. 2015, č. j. 1 As 168/2014 – 27, se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou možnosti správního orgánu rozhodovat na základě důkazů provedených v trestním řízení. K tomu odkázal na jiný rozsudek téhož soudu ze dne 27. 8. 2014, č. j. 1 As 97/2014 - 39, v němž uvedl, že *„soubhlasí se závěrem krajského soudu, podle něž obecně nic nebrání tomu, aby správní orgán, kterému je postoupena věc, v níž bylo původně vedeno trestní řízení, v navazujícím přestupkovém řízení rozhodl na základě důkazů provedených v trestním řízení. Lze předpokládat, že zpravidla bude skutkový stav zjištěný orgány činnými v trestním řízení možno považovat za dostatečný a bylo by nevhodné a nadbytečné provádět dokazování ve správním řízení opětovně. Samozřejmě nelze vyloučit, že v konkrétních případech bude nutné dokazování doplnit, v nynějším případě však správní orgány neshledaly, že by tomu tak bylo. Obecně není v takovém případě povinen znovu provádět dokazování (či dokazování doplňovat) ani krajský soud při následném přezkumu rozhodnutí správního orgánu, neboť správní soudnictví (byť se v něm uplatňuje zásada plné jurisdikce a soud může za určitých okolností dokazování doplnit) je založeno převážně na kasačním principu. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu a tento svůj závěr řádně odůvodnil.“*
48. S ohledem na výše uvedené neshledal soud první žalobní námitku důvodnou.
49. Druhou žalobní námitkou žalobce namítal, že napadené rozhodnutí nebylo dostatečně důkazně podložené, přičemž prvostupňový orgán ani žalovaný neprovedli žádné vlastní dokazování a vycházeli čistě z podkladů jim poskytnutých policejním orgánem. S ohledem na pochybnosti co do zjištěného skutkového stavu měl podle žalobce žalovaný rozhodnout v souladu se zásadou *in dubio pro reo* v jeho prospěch.
50. Ani druhé žalobní námitce soud nepřisvědčil.
51. Prvostupňový orgán podle žalovaného nepochybil, když neprovedl další důkazy. Tento svůj závěr žalovaný opřel o skutečnost, že žalobce v trestním řízení vypovídal jinak, než vyplývá z videozáznamu zkoušky, přičemž zároveň odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 29/2015 – 40 ze dne 21. 10. 2015, podle kterého je rozhodující, aby správní orgán zjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž zásadu materiální pravdy a zásadu vyšetřovací je třeba vykládat s ohledem na korektiv v podobě procesní ekonomie. Podle žalovaného nebylo zapotřebí provádět žádné další dokazování, neboť skutkový stav věci byl již spolehlivě zjištěn; žalobcem navrhované důkazy proto považoval za nadbytečné.
52. Jak k zásadě materiální pravdy uvádí odborná literatura (JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. § 3 [Zásada materiální pravdy]. In: JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. Správní řád. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 40–41, marg. č. 3–4.), *„[p]řijetím správního řádu byla tato zásada upravena s ohledem na požadavek procesní ekonomie, jak je tomu v ostatních procesních předpisech, protože zjišťovat stav věci (objektivní pravdu) je časově i finančně náročné a zpravidla i objektivně nemožné. Jak potvrzuje i soudní judikatura, povinnost správního orgánu řádně*

objasnit skutečný stav věci tedy není absolutní. K tomu srov. např. MS Praha 7 A 37/2010, v němž se uvádí: „Povinnost správního orgánu řádně objasnit skutečný stav věci není absolutní a je významně korigována zásadou procesní ekonomie. Správní orgán má povinnost volit důkazní prostředky tak, aby byl objasněn skutečný stav věci, aby byl objasněn rychle a hospodárně. Nesmí provádět nadbytečné důkazy, které nemají žádnou vypovídací hodnotu a neobjasňují skutečný stav věci.“ Řízení by mělo být vedeno co nejúčelněji, nejrychleji a nejlevněji. Nezjišťují se proto ty okolnosti, které pro danou věc nemají žádný význam, a postačí takové zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Obdobně KS v Plzni v rozsudku 17 A 77/2010 uvedl: „Zákonný požadavek zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zakotvený v § 3 správního řádu z roku 2004 nelze interpretovat tak, že správní orgán je povinen zjišťovat celou skutkovou verzi reality, ač pro posouzení skutku je nevýznamná (zde při rozhodování o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu). Stejně tak není povinen odstranit každý v posuzované věci se objevivší skutkový rozpor (např. zda žalobce držel diktafon nebo mobilní telefon), nýbrž výlučně takový rozpor, který je rozhodný pro posouzení otázky, zda byla naplněna skutková podstata určitého přestupku, či nikoliv. Opačný názor by vedl k absurdním závěrům a k porušení zásady rychlosti a hospodárnosti řízení zakotvené v § 6 citovaného zákona.“ Ustanovení § 3 je konkretizováno v § 50 a násl. SpŘ, který je věnován podkladům pro vydání rozhodnutí. Pokud má být například v řízení uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Správní orgán není povinen zjišťovat spolehlivě úplný stav věci (všechny skutečnosti, které by mohly s tímto případem souviset), ale postačí, když zjistí tolik informací, kolik jich potřebuje pro učinění daného procesního úkonu. K této zásadě je navíc doplněno, že tyto úkony správního orgánu musejí být učiněny v souladu s § 2. Musejí být tedy učiněny především v souladu se zákonem a musí být ochráněn veřejný zájem.“ (zvýraznění doplněno soudem)

53. Soud pak doplňuje, že neexistuje povinnost správních orgánů provádět vlastní aktivní vyhledávání dodatečných důkazů v situaci, kdy již správní spis obsahuje dostatečné množství důkazů objasňujících skutkový stav věci a neexistují důvodné pochybnosti o správnosti výroku o vině a trestu (k tomu například žalovaným zmíněné usnesení Ústavního soudu sp. zn. III ÚS 1838/14 ze dne 13. 11. 2014, které se sice týká přestupkového řízení, ale jeho závěry lze vztáhnout i na rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 94 zákona o provozu na pozemních komunikacích). Soud se nemůže ztotožnit s tvrzením žalobce, že prvostupňový orgán i žalovaný vycházeli z minima důkazů. Jak vyplývá z předloženého spisového materiálu a z obsahu, prvostupňového a napadeného rozhodnutí, správní orgány měly při posuzování situace k dispozici důkazy v podobě protokolu o svědeckém výsledku žalobce pořízeného v rámci trestního řízení a videozáznamu dokumentujícího průběh zkoušky - eTestu.
54. Aniž by soud předjímal možné výsledky výsledku žalobcem označených svědků, ze správního spisu a z provedených důkazů, zejména pak z videozáznamu o průběhu zkoušky, dostatečným způsobem vyplývá skutkový stav v době průběhu zkoušky. Ať již by žalobce, zkušební komisař či jiné osoby přítomné v učebně, vypovídali jakkoliv, jejich výpověď by, snad vyjma přiznání, nemohla při konfrontaci s videozáznamem obstát. Z videozáznamu je zcela jednoznačně zřejmé, že v průběhu testu proběhla interakce mezi žalobcem a zkušebním komisařem, která byla podrobně popsána v obou správních rozhodnutích. Prvostupňový orgán ani žalovaný tak podle názoru soudu nebyli povinni provádět další dokazování za situace, kdy skutkový stav byl již spolehlivě zjištěn a kdy případné nové skutečnosti by nijak více ke zjištění skutkového stavu a materiální pravdy nepřispěly.

55. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, č. 618/2005 Sb. NSS, návrh na provedení důkazu lze neakceptovat mj. pro jeho nadbytečnost, tedy byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto. Prvostupňový orgán ani žalovaný tedy nebyli povinni žalobce, zkušebního komisaře ani jiné osoby účastníci se inkriminovaný den zkoušky odborné způsobilosti vyslechnout, neboť důkaz opatřený jejich výsledkem nepochybně není způsobilý vyvrátit skutečnost prokázanou jiným důkazem v podobě videozáznamu z průběhu zkoušky a je tím pádem nadbytečný.
56. Lze tak uzavřít, že správním orgánem provedený důkaz kamerovým záznamem o průběhu zkoušky, který získal od policejního orgánu, a provedený důkaz protokolem o svědeckém výsledku žalobce z trestního řízení byly v daném správním řízení použitelné a byly provedeny v souladu se zákonem. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že tyto důkazy samy o sobě dostatečným a spolehlivým způsobem prokazují skutečnosti odůvodňující odnětí řidičského oprávnění skupiny B žalobci pro nesplnění podmínky odborné způsobilosti. Soud tak nemůže přisvědčit žalobci, že by v tomto konkrétním případě existovaly pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu a že by bylo na místě s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* rozhodnout ve prospěch žalobce.

VII. Závěr a náklady řízení

57. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
58. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl úspěšný žalovaný, kterému však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. prosince 2023

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu